

De vilda blommornas dag, 16 juni 2019

Söndagen den 16 juni var det dags för de vilda blommornas dag, ett ideellt arrangemang som sedan starten år 2002 går av stapeln årligen i alla Nordens länder. Som traditionen bjuder skedde detta även i år den 3:e söndagen i juni (undantaget vid kollision med midsommar, då 2:a söndagen gäller).

Arrangemanget är ett samarbete mellan de nationella botaniska föreningarna i Norden. I Sverige är det Svenska Botaniska Föreningen (SBF) som är huvudarrangör. Vem som helst, såväl föreningar som enskilda, får arrangera en floravandring under dagen, om denna anmäls i förväg till SBF. Syftet med dagen är att bjuda in till vandringar i blommornas värld, för att bekanta oss med mångfalden av vilda växter i vår närhet. På så sätt skapas intresse för vår vilda flora och för botaniken.

I Ängelholm skedde en floravandring under ledning av Ann-Louise Andersson och undertecknad.

Dagen bjöd på soligt och varmt väder under 1,5 h floravandring. På vandringen deltog, förutom de två nämnda, 11 människor och en hund. Platsen för floravandringen var Järnvägsparken, mittemot Ängelholms järnvägsstation.

Under vandringen fick deltagarna bland annat lära sig att gatkamomillen (*Matricaria matricarioides*) från en botanisk trädgård spridit sig över nästan hela landet. Deltagarna fick också lära sig att växten smakar ananas.

Harklöver (*Trifolium arvense*) förevisades och deltagarna fick se att de ludna "hartassarna" egentligen består av en stor samling pyttesmå exemplar av den, för ärtväxter, så typiska blomman.

När vi tittade på svartkämpar (*Plantago lanceolata*) fick deltagarna höra om den leken som gett arten sitt svenska namn. Den som går ut på att fåktas med blomstänglarna tills axet går av. Den som har axet kvar på sin stängel koras till vinnare.

Gräs finns det mängder av olika arter av, men det förevisades hur en del arter svårligen förväxlas, då de är så karakteristiska. Ett exempel är hundäxing (*Dactylis glomerata*). Det förevisades vad som menas med gytttrade småax i flororna samt att denna karaktär, tillsammans med att småaxen är ensidigt vända, gör arten lätt att känna igen.

När vi tittade på stormåran (*Galium album*) konstaterades att vissa floror beskriver hur bladen sitter åtta stycken per krans, vilket visade sig inte alltid stämma. Dock konstaterades att om det sitter åtminstone sex blad i kransen, kan arten skiljas från vitmåran (*Galium boreale*), som har maximalt fyra. Detta var enbart ett axplock av vilka arter vi tittade på.

Avslutningsvis kan vi konstatera att platsen för floravandringen, vid en snabb anblick, kan tyckas bestå av bara gräsytor och lite träd. Men att här vid en närmare titt visar sig växa mycket mer än så. Inom en tänkt cirkel med en genomsnittlig radie av ca 60 meter, förevisades ungefär 50 arter av växter.

Vid tangentbordet

Martin Löfdal